

## Arrest

**nr. 69 906 van 14 november 2011  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X - X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 april 2011 en hebben zich op 21 april 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 juli 2011.

1.3. Op 25 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 augustus 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing voor verzoeker luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Suleymania in Noord-Irak. Tussen 1990 en 1994 zou u bij de douane hebben gewerkt en lid zijn geweest van de PUK (Patriottische Unie van Koerdistan). In 2009 zou u zich bij de oppositiepartij Gorran van Mustafa Nawshirvan hebben aangesloten. U zou voor Gorran propaganda hebben gevoerd tijdens de Koerdische Parlementsverkiezingen van 2009.

U zou uw geboorteland hebben verlaten omwille van problemen met Tchia Qader Karim, een lid van de inlichtingendienst van de PUK 'Zanyari' en tevens de echtgenoot van uw schoonzus Ashna. U zou in Suleymania verschillende bedrijven hebben gehad. Zo zou u ondermeer eigenaar zijn geweest van een bedrijf dat zich bezighield met geldtransfers (van en naar het buitenland). U zou meerdere vennoten hebben gehad. Enkele jaren geleden zou u Tchia tot één van u vennoten hebben gemaakt. Tengevolge de economische crisis zou u grote verliezen beginnen lijden zijn. Rond juli 2010 zouden uw vennoten hun geïnvesteerde geld beginnen terug eisen zijn. Via een sociaal bemiddelingsbureau van de PUK zou u met uw vennoten een overeenkomst hebben kunnen bereiken. Tchia zou echter niet akkoord zijn gegaan. Hoewel hij de helft van zijn geïnvesteerde geld zou hebben teruggekregen, zou hij u blijven lastigvallen zijn. Hij zou de rest van zijn geïnvesteerde geld (half miljoen dollar) teruggeisen. Omdat u dit geld niet kon terugbetalen, zou hij u beginnen bedreigen zijn. U verklaart dat zijn houding ten aanzien van u wijzigde toen hij op de hoogte raakte van uw sympathie voor de partij Gorran. In juli 2010 zou u telefonisch zijn bedreigd zijn. Op 25 augustus 2010 zouden onbekenden uw huis in Suleymania zijn binnengedrongen en de ruiten hebben beschoten. Na dit voorval zou u zich met uw gezin in uw huis hebben schuilgehouden. Op 15 september 2010 zou u uit Irak zijn vertrokken en naar Turkije zijn gevlucht. Eind september 2010 zouden onbekenden geprobeerd hebben uw dochtertje te ontvoeren uit het kinderdagverblijf. Op 3 oktober 2010 zouden uw echtgenote Faraj Mohammed Aashti (6.802.543) en uw twee kinderen u in Turkije komen vervoegen zijn. Op 25 oktober 2010 zou u met uw gezin uit Turkije vertrokken zijn naar Griekenland. Op 20 maart 2011 zou u Griekenland met het vliegtuig hebben verlaten en naar België zijn gekomen, waar u dezelfde dag, zou zijn aangekomen. Op 21 april 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

#### **B. Motivering**

*Dient te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.*

*Zo wijkt uw asielrelaas op verschillende fundamentele punten af van de verklaringen die uw echtgenote Faraj Mohammed Aashti (6.802.543) op het Commissariaat-generaal (CGVS) aflegde.*

*Ten eerste zijn uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote aangaande de aanval op jullie huis op 25 augustus 2010 in strijd met elkaar. U verklaarde dat die avond zes mannen aan de deur van jullie huis aanklopten. U zou zich toen met uw echtgenote en uw twee kinderen in de badkamer van het huis hebben verstopt. Hierna zouden de indringers uw huis zijn binnengevallen en doorzocht hebben. Via een i-phone die aangeschakeld was op een computer in de badkamer en zicht bood op de verschillende vertrekken van het huis, zouden jullie de inval hebben kunnen volgen en de indringers hebben kunnen zien. De zes personen zouden voor u onbekenden zijn geweest. De indringers zouden jullie niet hebben gevonden. Bij hun vertrek zouden zij de ramen van uw woning hebben beschoten. Na hun vertrek zouden jullie de politie verwittigd hebben. Twee voertuigen van de politie en twee van de Asayesh (Koerdische veiligheidsdienst) zouden ter plaatse zijn gekomen. De agenten zouden verschillende uren in uw woning zijn gebleven en u ondervraagd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.11-14). Bovenstaande verklaringen zijn volledig in strijd met hetgeen uw echtgenote verklaarde voor het CGVS.*

*Zij beweerde namelijk dat u met de kinderen naar de achterkamers bent gevlucht toen er op de deur werd gebonkt en zij naar boven is gevlucht. Zij voegde eraan toe dat zij vanuit de bovenkamer zicht had op de personen aan de voordeur. Zij verklaarde zes personen aan de deur te hebben gezien. Eén van hen zou Sanger, de chauffeur van Tchia, zijn geweest. Toen jullie de deur weigerden te openen, zou één van hen de ramen van jullie woning hebben beschoten. Daarna zouden ze vertrokken zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Bovenstaande verklaringen zijn totaal in strijd met uw verklaringen. Bovendien en in tegenstelling met uw verklaringen, beweerde uw echtgenote verder dat de politie of de veiligheidsdiensten na dit incident niet ter plaatse zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Eveneens in strijd met uw verklaringen verklaarde zij uitdrukkelijk dat jullie naar aanleiding van deze aanval op jullie huis geen klacht bij de overheid hebben ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Zij voegde er bovendien aan toe dat u nooit verklaringen bij de politie heeft afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het interview voor het CGVS werd uw echtgenote geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden. Zij herhaalde haar verklaringen en*

voegde er bovendien aan toe dat de i-phone 's nachts niet als camera kan worden gebruikt (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Dat jullie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande bovenvermelde gebeurtenissen (beschieting van uw huis en het bezoek en de vaststellingen door de politie) brengt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen serieus in het gedrang.

Verder spraken jullie elkaar tegen aangaande de precieze omstandigheden na bovenvermeld incident. U verklaarde dat u zich na dit incident met uw gezin schuilhield in uw woning. De neef van uw echtgenote zou jullie 's nachts eten komen brengen zijn. U voegde eraan toe dat u tussen het incident op 25 augustus 2010 en uw vertrek uit Suleymania op 15 september 2010 nooit buiten bent gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.15-16). Alsook verklaarde u dat u in uw huis in Suleymania bent blijven wonen tot aan uw vertrek op 15 september 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

Bovenstaande verklaringen zijn wederom in strijd met hetgeen uw echtgenote hierover verklaarde. In tegenstelling met bovenstaande beweerde zij één of twee dagen na het incident het huis te hebben verlaten en met de kinderen naar haar ouders te zijn vertrokken. Ze voegde eraan toe dat u na dit incident naar Erbil bent vertrokken en vanuit deze stad Irak heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.9). Bovenstaande incoherenties zetten verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op de helling.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat uw echtgenote andere verklaringen aflegde aangaande uw politiek profiel. U verklaarde in de periode rond de Koerdische Parlementsverkiezingen te hebben deelgenomen aan propaganda-activiteiten voor de partij Gorran (zie gehoorverslag CGVS, p.3). In strijd hiermee verklaarde uw echtgenote dat u nooit propaganda heeft gevoerd voor de partij Gorran (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Het feit dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen is niet onbelangrijk aangezien u voor het CGVS verklaarde dat uw politieke voorkeur voor Gorran verband houdt met uw problemen met Tchia (zie gehoorverslag CGVS, p.19).

In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw echtgenote in de zomer van 2010 werd overgeplaatst naar het ziekenhuis voor heelkunde omdat men weet had van het feit dat zij voor de partij Gorran had gestemd (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw echtgenote legde hierover andere verklaringen af. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij geen problemen kende op haar werkplaats omwille van het feit dat zij sympathie had voor Gorran (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Alsook voegde zij eraan toe dat haar overplaatsing naar het ziekenhuis voor heelkunde een beloning was (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw echtgenote werd tijdens het interview op het CGVS geconfronteerd met bovenstaande discrepanties. Haar verklaring is niet afdoende. Zij herhaalde hetgeen zij eerder had gezegd. Namelijk, dat haar overplaatsing een beloning was en men op haar werkplaats niet wist dat zij sympathie had voor de partij Gorran (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Bovenstaande incoherenties doen het CGVS besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie asielverklaringen. Hierdoor dient u de status van vluchteling te worden geweigerd.

Daarnaast dient te worden opgemerkt uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Dohuk, Erbil en Suleymania) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw rijbewijs en kopieën van uw huwelijksakte en uw paspoort, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ook de door u neergelegde brief (fax) van de maatschappelijke assistent in Arendonk waarin uw vrees voor Tchia wordt toegelicht en waarin vermeld wordt dat deze persoon op de hoogte zou zijn van jullie verblijf in opvangcentrum in Arendonk, alsook de kopie van de ingediende klacht bij de Belgische politie, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met Tchia in Irak. Voor wat betreft de brief van uw advocaat, Meester Kristof Jonckers die op 14 juli 2011 per fax aan het CGVS werd overgemaakt, dient het volgende te worden opgemerkt. De brief wordt vergezeld van een foto waarvan u verklaarde dat het om de Heer Tchia gaat. Dient echter te worden opgemerkt dat de foto totaal onscherp is en niet in staat is bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Voor wat betreft de vraag van uw advocaat naar bijkomende tijd zodat u vanuit Irak stukken zou kunnen bekomen die aantonen dat Tchia een machtig persoon van de PUK is, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven aangezien u na het interview voor het CGVS reeds vijf werkdagen kreeg om bijkomend stukken ter staving van uw asielrelaas neer te leggen. Bovendien kunnen bovenvermelde stukken het bedrieglijk karakter van uw asielrelaas niet ombuigen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet....“

De bestreden beslissing voor verzoekster luidt als volgt:

#### **A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Suleymania in Noord-Irak. U zou als medisch assistent in ziekenhuizen in Suleymania hebben gewerkt. U verklaarde in Irak problemen te hebben gekregen nadat uw echtgenoot Mohammed Arif Ribwar (O.V.6.802.543) in een geldkwestie verwickeld raakte met zijn vennoot Tchia Qader Karim, tevens uw schoonbroer en een machtig lid van de PUK (Patriottische Unie van Koerdistan). Hij zou uw familie telefonisch bedreigd hebben. Eind augustus 2010 zou uw huis door mannen van Tchia zijn beschoten.

Na deze gebeurtenis zou uw echtgenoot naar Erbil zijn vertrokken. U zou met uw twee kinderen bij uw ouders gaan wonen zijn. Op 15 september 2010 zou uw echtgenoot Irak ontvlucht zijn. Na het vertrek van uw echtgenoot zouden onbekenden geprobeerd hebben uw dochter te ontvoeren en zouden drie personen een doodskop op uw garage hebben getekend.

U zou op 3 oktober 2010 met uw kinderen per vliegtuig Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gegaan, waar u uw echtgenoot zou hebben vervoegd. Op 25 oktober 2010 zou u met uw gezin naar Griekenland zijn vertrokken. Na een verblijf van enkele maanden in Griekenland, zou u op 20 maart 2011 met uw gezin uit Griekenland per vliegtuig zijn vertrokken en naar België zijn gekomen. Op 21 april 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

#### **B. Motivering**

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Mohammed Arif Ribwar (6.802.543). Uit een vergelijking van jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen volledig wordt ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden. Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot.

(...)

Bovenstaande incoherenties doen het CGVS besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie asielverklaringen.

Voor wat betreft de door u aangehaalde feiten na het vertrek van uw echtgenoot (tekening van een doodskop op uw garage en een poging tot ontvoering van uw dochter), dient te worden opgemerkt dat deze problemen rechtstreeks voortvloeien uit de door jullie aangehaalde problemen met Tchia vóór het vertrek van uw echtgenoot en hieraan- gezien de onderlinge tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen-geen geloof kan worden gehecht.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u de status van vluchteling wordt geweigerd. Daarnaast dient te worden opgemerkt uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Dohuk, Erbil en Suleymania) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De door u neergelegde kopieën van uw paspoort en deze van uw twee kinderen, bevestigen uw Iraakse identiteit en deze van uw kinderen, dewelke hier niet ter discussie staan.

#### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet....“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat verzoeker in een geldkwestie was verwickeld met T.Q.K., een lid van de inlichtingendienst van de PUK 'Zanyari', en het overduidelijk blijkt dat hij - zowel in het verleden als nu - in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort. Verzoekers wijten de tegenstrijdige verklaringen aan het feit dat de situatie een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is en zij ondernemen daarbij een poging om deze tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers volharden dat zij niet terug kunnen keren naar Irak en verwijten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij nagelaten heeft voldoende rekening te houden met de door hen neergelegde stukken en de door hen ingediende klacht bij de Belgische politie.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing van verzoeker wordt zijn asielaanvraag geweigerd omdat incoherenties in de verklaringen het CGVS doen besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun asielverklaringen, zoals omstandig wordt toegelicht, en opgemerkt dient te worden dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekster werd een volgbeslissing genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. In de mate verzoekers thans stellen dat hun incoherente verklaringen te wijten zijn aan het feit dat de situatie een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is, en zij wensen te verduidelijken dat zij met zijn allen zijn gevlucht en dat verzoekster nadien naar boven is gevlucht om vanuit de bovenkamer een beter zicht te hebben op de personen aan de voordeur en haar echtgenoot het hele gebeuren volgde via een i-phone die aangeschakeld was op een computer in de badkamer, kunnen zij de Raad niet overtuigen vermits deze post-factum verklaring niet overeenstemt met de gegevens opgenomen in het administratief dossier, namelijk de gehoorverslagen. Zo stelt verzoekster het volgende: *“Er werd een paar keer geklopt, deden niet open, kinderen liepen naar de achterkamer. Man liep met de kinderen naar de achterkamers. En ik ging naar de bovenkamer kijken want daar kan men zien wie die mensen voor de deur waren, T. was er niet bij, maar waren zijn mensen. Hoe wist u dat het zijn mensen waren? Ik ken die mensen, ik keek via het raam naar beneden en zag er was een auto die door hem werd gebruikt, hij had een chauffeur, zijn naam was S., ik zag die persoon met vijf andere mannen. En toen? Dus zij probeerden de deur open te doen maar lukte niet want wij deden de deur niet open, een van de groep heeft hierna geschoten en het raam was kapot. En toen? Zo was het en ze zijn vertrokken. (...) Hebben jullie na die aanval op jullie huis een aanklacht ingediend bij de politie? Neen man ging niet naar buiten, ik ging zelf klacht indienen na een later probleem. Is de politie of Asayesh ter plaatse gekomen na incident op de woning? Neen dit niet. (...) Heeft uw echtgenoot een van de mensen gezien tijdens incident? Neen hij ging naar achterkamer.”* Verzoekster wordt daarna geconfronteerd met de andersluidende verklaringen van haar echtgenoot: *“man zei totaal iets anders over dit incident, zei dat jullie niemand herkende, er politie kwam na incident, die verschillende uren ter plaatse bleef, jullie samen opgesloten zaten en alles konden meevolgen op scherm van de computer...”* Verzoekster stelt daarop het volgende: ***“Overdag kon die camera alles zien maar tijdens de nacht niet. Man zei dat ze binnendrongen en huis doorzochten, u zei dat ze jullie huis niet zijn binnengekomen, u zei geen politie nadien, uw echtgenoot wel? Het is zo zoals ik nu zeg. 's Avonds konden we die i-phone niet gebruiken. (...)”***

Het is derhalve duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoekers thans in het verzoekschrift beweren, dat verzoekster meermaals tijdens het gehoor herhaalde dat de i-phone niet kon gebruikt worden en dat er in haar relaas geen sprake is van de bewering dat de *“indringers het huis binnenvielen”*. Bovendien verklaarde zij uitdrukkelijk dat de politie na het incident niet ter plaatse kwam en dat zij *“een dag of twee dagen later (...) huis verlaten (hebben) en ik ging naar mijn ouders”* (gehoorverslag verzoekster, p. 8 en 9). De post-factum andere versie in het verzoekschrift, namelijk dat zij onmiddellijk naar haar ouders

vertrok en hierdoor niet op de hoogte was van het bezoek van de politie aan hun woning, kan niet worden aangenomen, vermits kan verwacht worden dat verzoekers duidelijke en coherente verklaringen afleggen van dergelijke ernstige feiten en gebeurtenissen. Dat verzoekers dan nog incoherente verklaringen afleggen met betrekking tot de vraag of verzoeker ooit politieke activiteiten heeft gehad bijvoorbeeld bij verkiezingscampagne of andere activiteiten voor Goran (gehoor echtgenote, p. 3) en of verzoeksters overplaatsing naar de dienst heekunde een politiek motief had, dan wel een beloning was, toont nogmaals aan dat verzoekers hun beweringen dat zij vrees dienen te koesteren voor T.Q.K., een lid van de inlichtingendienst van de PUK 'Zanyari', niet aannemelijk zijn. Dat verzoeker zijn echtgenote nooit heeft ingelicht over zijn werk dat hij verrichtte voor de partij Goran en dit omwille van het feit dat T.Q.K. de echtgenoot is van zijn schoonzus A. en verzoeker ten alle prijs wilde vermijden dat T.Q.K. op de hoogte zou geraken van zijn sympathie voor de partij Goran, is niet ernstig vermits verzoeker in zijn klacht bij de politie zelf stelt dat er geen contact meer is met die zus.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen vinden steun in het gehoorverslag en noch de verwarde toestand, noch het tijdsverloop kunnen een verklaring bieden voor deze flagrante incoherente verklaringen die verzoekers aflegden. De Raad is van oordeel dat indien het relaas op enige waarheid zou berusten verzoekers min of meer een gelijklopend relaas moeten kunnen weergeven. De vaststelling dat de tegenstrijdigheden dermate ernstig zijn en de essentie van hun relaas en onmiddellijke vluchtaanleiding betreffen maakt dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.5. Waar verzoekers betogen dat het CGVS nagelaten heeft voldoende rekening te houden met de door hen neergelegde stukken en de door hen ingediende klacht bij de Belgische politie, wijst de Raad erop dat de ingediende klacht bij de politie enkel en alleen steunt op door verzoekers afgelegde verklaringen die, zoals blijkt uit het voorgaande, ongeloofwaardig zijn. Tot slot benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Hetzelfde kan gesteld worden voor het attest van 31 mei 2011 opgemaakt door de maatschappelijk assistente.

2.6. De overige neergelegde stukken, een identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte, en twee paspoorten betreffen de identiteit en de nationaliteit van verzoekers, niets meer en niets minder. De brief van de advocaat van 14 juli 2011 verwijst naar de neergelegde klacht, en de brief van de maatschappelijk assistente, en het feit dat verzoekers alsnog trachten stukken te verkrijgen vanuit Irak, kunnen de flagrante tegenstrijdigheden in hun verklaringen niet in een ander daglicht plaatsen. Wat de fax van een foto van T.Q.K. betreft kan enkel worden vastgesteld dat er op deze foto niets concreets kan worden onderscheiden.

2.7. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers de motivering in de bestreden beslissing die betrekking heeft op de actuele situatie in Noord-Irak niet betwisten. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS